

Arbejder Bladet

Nr 1 1973 4. årgang

Platte-malernes kamp

Fra 28. november til 10. januar strejkede 147 plattedamer på Den kgl. Porcelænsfabrik. De strejkede selvom de havde en betinget dom for tidligere ulovlig strejke hængende over hovedet. Platte-malerne har gjort deres erfaringer under den 6 uger lange strejke. Som én af dem siger: "Vi har opdaget, at dem man skulle have støtte af i en sådan situation, dem fik man ikke støtte af". Alligevel kom der over 110.000 kr. ind i økonomisk støtte + et væld af sympati- og støtteerklæringer, men det var altså ikke penge fra fagforeningens strejkekasse, og det var ikke sympati og støtte fra fagforening og LO. Det var andre arbejderes solidaritet.

LO's rolle er utvetydigt arbejderfjendsk: først kom en jurist for skade at indrømme, at det faktisk var lock-out, der var tale om. Sene-re dementerende LO-apparatet jurist-

ens fortalelse: det var ikke lock-out. Men da så plattedamerne holdt ud, og da strejken var blevet kendt og populær i arbejderklassen, så sadlede LO atter om og fastslog, at der var tale om lock-out. (De er dygtige, er de!)

Det viser sig i stort som i småt, at LO er på klassefjendens side. Det fornemmede plattedamerne snart, og de gik i demonstration til LO-borgen for at slå i bordet. Her var der imidlertid ikke noget lokale, de kunne være i (fik de at vide), så de måtte sidde på trappeopgangen. Først da en LO-pamper fik tid til at tale med dem, viste det sig, at der var et lokale. Et pamper-svin, der er vant til arbejdsgiverforeningens og LO-borgens bløde hynder, kan da ikke sidde på en trappeopgang! Det er galt nok, at han overhovedet behøver tale med de gemene plattedamere!

Den lokale fagforenings rolle var ikke meget bedre. Den talte i munden på LO for at få arbejdet genoptaget. Den saboterede i første omgang demonstrationen mod LO. Den var 14 dage om at indbringe ledelsens lock-out. Men da platte-malerne holdt ud, sadlede fagforening og tillidsmandsgruppe om. Det var de samvirket som det til.

Platte-malerne havde tiltro til Arbejdsretten. Arbejdsretten sagde: Gå i arbejde! Afvent resultatet fra faglig voldgift! De faglige ledere sagde: I må gå i arbejde! Ellers kan der ikke blive tale om faglig voldgift! Det er helt klart!

Platte-malerne var blevet klogere. De gik ikke i arbejde. Og der blev alligevel faglig voldgift. Og den faglige voldgift blev nødt til at erkende, at porcelænsfabrikens øjeblikkelige opsigelse af aftalen var ulovlig.

Den 31. januar skal Arbejdsretten så tage stilling til, om Den kgl. Porcelænsfabrik skal have bød for fortsat side 4

ØKONOMISK DEMOKRATI

Reformistisk offensiv

Socialdemokratiet afværgede efter EEC afstemningen en åben krise i partiet ved at placere Anker Jørgensen på statsministerposten.

For kapitalen ville nemlig en sådan åben krise have været meget ubehageligt. De har aldrig haft bedre forvaltere end Socialdemokratiet. Gennem dette partis greb over den faglige bevægelse, har det kunnet garantere kapitalisterne en lang periode med sikre profitter, først og fremmest på grund af dets klasseforsonings-politik på arbejdsmarkedet.

Og Anker Jørgen vil ikke skuffe deres forventninger. Han vil fortsætte en aktiv politik, for med statsapparatets aktive medvirken, at styrke samarbejdet mellem LO og kapitalisterne.

Regeringens forslag om "økonomisk demokrati" er et af de mere tydelige eksempler på dette. Filosofien bag forslaget - der af Thomas Nielsen betegnes som "et stykke praktisk socialisme" - er den gamle kapitalistiske ønskedrøm hos kapitalen om fred og forståelse og fælles interesser mellem de to uforsonlige fjender: arbejder og kapital

Fælles interesser

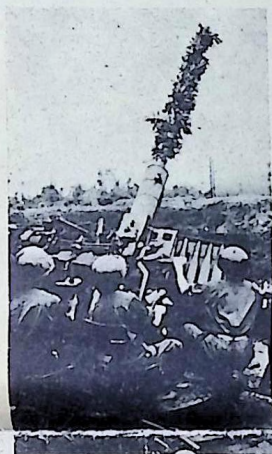
Grundlaget for gennemførelsen af "økonomisk demokrati" - 70ernes store reform, som Socialdemokratiet og LO udbasunerer den, kommer ikke fra arbejdspladserne. Den er som den øvrige Socialdemokratiske politik, en politik der bevidst har til formål at ændre samfundet i korporativistisk retning, for at sikre klassefreden - større profitter til kapitalen og for at binde arbejderklassen endnu stærkere til det kapitalistiske samfundssystem.

Dermed fremtræder "økonomisk demokrati" som en naturlig fortsættelse og udvikling af hovedtanken i hele det fagrettslige system: Klassefred mellem arbejdere og kapitalister.

Hvad der gennem Socialdemokratiets kontrol med dansk fagbevægelse blev gjort fagrettsligt bindende i Septemberforliget 1899, er skridt for skridt blevet udbygget frem til idag. Kollektive overenskomster, forligsmandslov, arbejdsret, samarbejdsudvalg, osv., er blot nogle af de ydre tegn på fagforeningsapparatets sammenknytning med - og fagforeningspam-

fortsættes side 3

VIETNAM og hvad der bør gøres

Klar til kamp.

USA-imperialisternes seneste optræden i Vietnam har gjort en række spørgsmål omkring den imperialistiske krig aktuelle. Den afsky som arbejderklassen og mange andre med rette har følt overfor de amerikanske imperialisters terrorbombardementer, er blevet brudt af magthaverne i Danmark til at skjule den imperialistiske krigs årsager.

I hele dette århundrede er der ført imperialistiske krige. Millioner og atter millioner arbejdere, bønder, kvinder og børn er blevet dræbt i kampen for at de rige herrer kunne blive endnu rigere. Gennem det meste af dette århundrede har socialdemokrater og andre gjort deres bedste for at skjule krigens årsager, for at hindre arbejderklassens revolutionære kamp mod den imperialistiske krig. Men de socialdemokratiske politikere har ikke ladet det blive ved det. De har i historiens løb direkte understøttet imperialisterne i deres krigsførelse, ved at sende arbejderklassen til slagmarken under den falske parole om "fædrelandsforsvar."

Men trods alle disse kneb, har socialdemokraterne og andre borgerlige politikere aldrig kunnet hindre folkenes sejr over imperialismen - eller at arbejderklassen vinder terræn i verdensmælestok.

Den amerikanske imperialisme har skærpet krigen i Vietnam dag for dag, på trods af dens udtalelser om fred lige om hjørnet. Den forsøger at forhale tidspunktet for det endelige nederlag, idet den nægter at underskrive fredsforliget og ved at intensivere krigen.

Men for USA er problemet, at dagen for den endelige løsning trods alt nærmer sig: USAs fuldstændige kapitulation og fjernelse fra Vietnam eller en yderligere escalation af krigen med kærnevaben. Tvunget af sin fremvoksende indre økonomiske krise må USA snart søge en løsning, og her eksisterer kun disse to muligheder.

Imperialismens modsætninger

Samtidig skærpes modsætningerne mellem de imperialistiske blokdannelser indbyrdes og man kan ikke forvente, at Japans og EECs understøttelse til den vaklende dollar vil fortsætte. Dette fordi disse lande selv er begyndt at mærke krisesyntomer, og derfor ikke har råd til at tænke på andet end sine egne interesser. De vil ikke fortsat lade andre imperialister have del i udbytningen af "deres egen" arbejderklasse. Tværtimod, EEC vil være interesseret i at få del i Vietnam og Indokinas rigdomme. Frankrig er f.eks. parat til at støtte en venstreorienteret regering i Vietnam mod USA. Hvis USA bruger atomvåben, vil USA yderligere blive isoleret og modarbejdet af de øvrige imperialistiske og social-imperialistiske lande. På dette kritiske tidspunkt i Vietnam-krigens historie, fremtræder en reel trussel mod arbejderklassen og folkene i hele verden. Det vil først og fremmest bero på de socialistiske landes styrke, i første række Kina om denne krig afværges.

Aktiv kamp mod imperialismen

I denne situation må de imperialistiske landes arbejderklasse, herunder Danmarks, være på vagt mod at blive spændt for imperialismens vogn. I denne situation må arbejderklassen forberede sig på krig, for at bekæmpe imperialismen i selve dennes hjerte og indføre socialisme. Vi må ikke lade os narre af USAs falske fredsløfter og de hjemlige lakajers falske solidaritet med Vietnam, og deres forsøg på at tale USA til rette som var det et uartigt barn.

Krigen i Vietnam er ikke en politisk fejltagelse, den er ikke een mands sindsyge værk, lige som 2. verdenskrig ikke var Hitlers værk. Krigen er den uundgåelige konsekvens af det monopolkapitalistiske samfunds økonomiske love. USAs monopolkapitalister stræber i Vietnam efter den fulde kontrol med Vietnams naturrigdomme og ejendomsretten til det vietnamsiske folks arbejde. I Vietnam håber USA een gang for alle at statuere et eksempel og tage modet fra de revolutionære befrielsesbevægelser i den undertrykte nationer. Og i Indokina vil USA sikre sig et godt udgangspunkt for en krig mod det socialistiske Kina. Kan dette ikke opnas ad diplomatisk vej eller ved økonomisk infiltration, så må krigen tages i anvendelse. Og i Vietnam fremtræder imperialismens voldelige natur tydeligt, fordi Vietnams folk under det kommunistiske vietnamsiske arbejderpartis ledelse, står samlet og enigt i den væbnede folkekrig mod USA-imperialismen.

Mens USA under Korea-krigen fik militær og økonomisk støtte af de europæiske imperialister, direkte og gennem FN, ser vi, at de europæiske monopoler idag ikke støtter USA imperialismen helt så åbent og direkte. Den europæiske imperialisme har nemlig vokset sig stærk siden 2. verdenskrig, og har idag sine egne interesser at varetage. Den er i stigende grad kommet i modsætning til USA. Kun frykten for en handelskrig og for en nedskrivning af de store dollarreserver i Europa, hindrer endnu de europæiske monopolkapitalister i at trække deres støtte til den vaklende dollar tilbage.

fortsæt side 2

ARBEJDERKLASSENS SPONTANE KAMP OG KOMMUNISTERS OPGAVER

Enhver ærlig revolutionær bliver ansporet i sit arbejde ved at se, at arbejderklassens kampmod er ved at vægne igen. Arbejderne rejser sig til en spontan forsvarskamp mod kapitalisternes stramminger, mod lønforringelsen, mod det opskræbte tempo - stramminger som kapitalisterne er nødt til at foretage på grund af det voksende besvær med at få halvt profitterne hjem.

Men da fagbevægelsens og socialdemokratiets klassesamarbejde i realiteten har gjort det ulovligt at strejke, så bliver de spontane aktioner også automatisk vendt mod fagbevægelsens og socialdemokratiets formidleri. De bliver vendt mod hele det arbejdsretslige system, der indkorporerer (indlemmer) fagforeningerne i den borgerlige statsmagt, og dermed forhindrer os i nogensinde at gøre dem til vores kamporganisationer.

Strejkerne har for det meste været kortvarige og de fleste af dem lider nederlag på grund af pampernes formidleri, og på grund af manglende ledelse. Men rundt omkring på arbejdspladserne spirer en erkendelse af, at det er nødvendigt at organisere strejken. Og det vil sige: organisere den uden om fagforeningen, og selv vælge en strejkeledelse af pålidelige folk. Denne erkendelse er ikke særlig udbredt på nuværende tidspunkt. Men efterhånden som krisen i den kapitalistiske økonomi tager til, og kapitalisterne foretager flere og flere stramminger, vil arbejderne modstandsvilje blive større og større. Strejkerne vil tage til i antal, de korporative fagforeninger vil blive afslået for flere og flere arbejdere, og erkendelsen af det nødvendige i at organisere sig selvstændigt vil brede sig. Arbejderne vil selv lede deres strejker.

Der vil altså ske det, som altid er sket i arbejderklassens udvikling: arbejderne lærer sig selv at organisere den faglige, økonomiske kamp mod kapitalisterne. Det tvinger kapitalistens kriseramte udvikling dem simpelt hen til.

Dermed har arbejderne aldrig af sig selv udviklet en revolutionær socialistisk bevidsthed af de klasser, der har holdt sig til erfaringerne fra den gamle kamp.

Det er derfor på høje tid, at alle som kalder sig revolutionære og kommunister gør sig klart hvilke opgaver vi bliver stillet overfor idag hvor den danske arbejderklasse er ved at rejse sig. Vi skal selvfølgelig gøre alt hvad vi kan for yderligere at opflamme til kamp, og fremme den selvstændige organisering i strejkekomiteer. Men skal vi i den grad lade os rive med af vores begejstring over arbejderne spontane kamp, at vi ikke gør andet? - og det vil jo i virkeligheden sige, at vi ikke gør andet end at rende i hælene på bevægelsen, mens vi råber hurra for de ulovlige strejker - Eller skal vi indse, at arbejderne spontane kamp stiller kommunisterne over for store politiske, teoretiske og organisatoriske problemer: Nemlig problemet med at lede den spontane kamp på de enkelte fabrikker, samle den, og gøre den til en landsomfattende bevidst kamp for socialismen.

Vi skal selvfølgelig gøre det sidste, vi skal opbygge denne ledelse. Og det eneste der kan lede den spontane kamp og gøre den til en revolutionær kamp, det er et kommunistisk arbejderparti. Et sådant parti findes ikke idag. Og så længe det ikke findes, må vi sætte alle kræfter ind på at skabe det. Al vores aktivitet må dreje sig om det. Ellers har vi ingen ret til at kalde os kommunister. Så varetager vi ikke arbejderklassens sande interesser: Afkaffelsen af den kapitalistiske udbytterstat ved en socialistisk revolution og oprettelsen af proletarietets diktatur.

Den spontane kamp bestemmer opgaverne

Det er kommunisters opgave at lede proletarietets klassekamp, både den økonomiske kamp på den enkelte fabrik mod den enkelte kapitalist, og den politiske kamp om magten i samfundet. Men hvad vil det sige at den spontane kamp bestemmer opgaverne? Hvordan skal vi som kommunister lede arbejderklassens økonomiske kamp?

ARBEJDERBLADETS FORLAG

ENGELS: Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske.....1,00 kr.
LENIN: Staten.....2,00 kr.
LENIN: Om strejker.....1,00 kr.
Stalin: Om dialektisk og historisk materialisme...3,00 kr.
DIMITROV: Om fagforeningerne.....2,00 kr.
OM STRIKTEKAMPEN (Strassbourgeserne).....1,00 kr.
POLITISK ØKONOMI.....3,00 kr.
ARBEJDERBLADETS STUDIEVejledning.....1,00 kr.

Kan bestilles fra Arbejderbladets Forlag, Falkonergrundsvej, 15, 1959 V. - Giro 20 43 45

For at løse dette spørgsmål må vi lære af historien. Og vi må især studere erfaringerne fra halvseerne og århundredskiftet i Rusland hvor den revolutionære bevægelse befandt sig i en situation der på væsentlige punkter svarer til den vi befinder os i. Ligesom hos os idag stod arbejderklassen i Rusland uden noget revolutionært parti. De russiske revolutionære havde formelt sluttet sig sammen i Det Russiske Socialdemokratiske Arbejderparti (senere skiftede det navn til "Kommunistisk Parti (bolsjevikkerne)". Men omkring år 1900 var det russiske socialdemokrati kun et parti af navn. I virkeligheden var det splittet op i et utal af smågrupper rundt omkring i landet. De havde ingen forbindelse med hinanden, og derfor kunne de heller ikke stable nogen landsomfattende kamp mod enevælden på benene. Deres isolation fra hinanden var en bremse på den revolutionære bevægelses udvikling. Der herskede stor politisk, organisatorisk og teoretisk forvirring.

Samtidig var der en massebevægelse i den russiske arbejderklasse, med omfattende strejker. Og de russiske revolutionære var lige som vi stillet over for spørgsmålet: Hvad vil det sige at den spontane bevægelse bestemmer opgaverne? I sin bog HVAD MÅ DER GØRES? (udkom i 1902) stiller Lenin spørgsmålet på følgende måde:

"Der kan ikke være nogen diskussion om, at massebevægelsen er en foreteelse af største vigtighed. Men hele spørgsmålet drejer sig om, hvorledes man skal forstå, at denne massebevægelse "bestemmer opgaverne". Dette kan forstås på to måder: Enten i form af kamfald for denne bevægelses spontanitet, det vil sige en begrænsning af socialdemokratiets rolle til blot at være tjener for denne arbejderbevægelse som sådan - Eller i den forstand, at massebevægelsen stiller os overfor nye teoretiske, politiske og organisatoriske opgaver, der er langt mere udviklede end de, der kunne tilfredsstilles i perioden før massebevægelsens opståen".

Økonomisternes knæfald for spontaniteten

Der fandtes nemlig to retninger blandt de russiske socialdemokrater. Den ene retning mente, at man ikke skulle fremføre politiske problemer i den propaganda der blev spredt i arbejderklassen. Man skulle ikke propagandere for socialismen, for revolutionen, for nødvendigheden af at organisere sig i et revolutionært parti. De begrundede det med, at det var ting som ikke interesserede de brede lag af arbejderklassen. I stedet skulle man indskrænke sig til at omtale arbejderklassens økonomiske kamp, kun fortælle om strejker på andre fabrikker, og så ellers opfordre arbejderne til at strejke og hjælpe til med organiseringen af strejken. Derudover skulle man så lave alle mulige undersøgelser af arbejderne økonomiske forhold, af fabriksforhold og lignende, men man skulle ikke give sig af med at undersøge andre klassers forhold og fortælle arbejderne om det. Det interesserede heller ikke arbejderne, mente de.

Lenin kaldte denne gruppe blandt de russiske socialdemokrater for økonomister, netop fordi de indskrænkede deres propaganda og agitation til kun at behandle arbejderklassens økonomiske kamp. Og hele bogen HVAD MÅ DER GØRES? er vendt mod deres opfattelse af hvad det vil sige, at den spontane kamp bestemmer opgaverne. Den er et skarpt angreb på økonomisternes knæfald for det spontane i arbejderbevægelsen. Og Lenin viste, at disse såkaldte revolutionære, der ville indskrænke propagandaen til kun at behandle den økonomiske kamp, i virkeligheden var den største hindring for at kunne udvikle den revolutionære kamp mod enevælden og borgerskabet. Med deres økonomistiske propaganda var de med til at begrænse arbejderne bevidsthed og holde den fanget inden for den økonomiske kamps snævre rammer. Og det betød i virkeligheden, at de lod arbejderne i stikken, lod dem blive under den borgerlige tankegangs herredømme. Ved at give afkald på at propagandere for den socialistiske revolution, ved at nægte at opbygge den revolutionære organisation, overlod de den spontane arbejderbevægelse til at blive ledet af borgerskabets politikere og intellektuelle. De skulle nemlig nok sørge for at sluse strejkebevægelsen ind i reformistiske baner, så de kunne holde liv i kapitalismen endnu nogen tid. Således ville strejkebevægelsen blive et redskab for det borgerlige demokrati.

På denne måde viste Lenin, at økonomisternes måde at gribe sagen an på i virkeligheden var bund-reaktioner - uanset hvor god deres vilje var.

I stedet mente Lenin, at man netop måtte lægge vægt på den bevidste orientering i sin propaganda. De revolutionære måtte bibringe arbejderklassen forståelsen af den socialistiske revolution som det eneste middel til at afskaffe udbytningen. Man skulle oplyse arbejderne om alle politiske forhold, om alle klassernes indbyrdes forhold til hinanden, og om deres stilling til arbejderklassen og dens socialistiske revolution. Men det krævede, at de revolutionære forenedes i et eneste arbejderparti. Kun et parti kunne samle trådene fra kampene rundt omkring i landet, og stikke en linje ud der

sigtet mod revolutionen. Kun et parti kunne forsyne de lokale revolutionære grupper med en alsidig og politisk ensartet propaganda i form af et landsdækkende arbejderblad. Dette smilende blød kunne grupperne så bruge i propagandaen og agitationen over for arbejderne i den by, og på de fabrikker hvor de selv befandt sig.

Lenin mente, at dette var den eneste måde de revolutionære kunne lede den spontane kamp på. Kun ved at gå i spidsen i arbejderne lokale kampe og ved at sprede en revolutionær propaganda i arbejderklassen, kunne de revolutionære forvandle den spontane kamp til en landsomfattende bevidst klassekamp mod udbytterstaten.

Historien gav Lenin ret i, at hans opfattelse var den rigtige. Hans bog HVAD MÅ DER GØRES? blev efterhånden spredt til alle de revolutionære, og i løbet af et par år havde Lenin og hans meningsfæller sejret i den teoretiske kamp mod økonomisternes, og de kunne for alvor begynde opbygningen af partiet.

Situationen hos os idag

Samtidig med opsvinget i arbejderklassens spontane kamp, samtidig med den begyndende krise, er der de sidste par år opstået forskellige mindre grupper rundt omkring i landet. Lokale arbejdergrupper, der består af revolutionært indstillede kammerater, som har indset, at alle kræfter må lægges i at propagandere i arbejderklassen, den eneste virkelige revolutionære klasse. Og nu er spørgsmålet: Hvordan har opsvinget i den spontane kamp så bestemt opgaverne for disse smågrupper, som ARBEJDERBLADET er en af. Har vi gjort os skyldige i det som Lenin kaldte "knæfald for spontaniteten" - eller har vi givet os i kast med at løse de nye teoretiske, politiske og organisatoriske opgaver? - Vi må se i øjnene at vi hidtil har gjort os skyldige i det første.

Den gode side ved disse smågruppers arbejde har netop været den store energi som de har lagt for dagen, når det drejede sig om at henvende sig direkte til arbejderne med propaganda og agitationen, og først og fremmest sætte sig på arbejdspladserne. Og det kræver netop en stor arbejdsindsats for sådanne små grupper at udføre et nogenlunde systematisk og regelmæssigt lokalt arbejde: fremstilling og udgivelse af piecer, blade og løbesedler, salg og udlevering på arbejdspladserne, oplysning af kontakter og studier af konkrete fabriksforhold.

Men når man ser på resultaterne, står de så mål med anstrengelserne. Nej, det gør de ikke. Vi har derimod set en uheldig tendens til, at det krævede lokale arbejde har taget så mange kræfter, at smågrupperne så at sige er druknet i det. Politiske og ideologiske diskussioner mellem grupperne, udveksling og samordning af erfaringer er blevet forsat. Der har heller ikke fundet grundige diskussioner sted, som kunne afsløre misforståelser og uddybe forkerte politiske ideer. Derfor har grupperne ikke kunnet skabe en fælles politisk platform, som kunne danne grundlag for det første skridt hen imod en landsomfattende kommunistisk organisering. Og samtidig er udadvendt propaganda for opbygningen af partiet gledet i baggrunden hos de enkelte grupper - eller slet ikke kommet ind i billedet!

Herved er smågruppers arbejde blevet et slående eksempel på den økonomisme som Lenin beskæmpede så energisk i sin bog HVAD MÅ DER GØRES?

Sandsynligvis er der nogen der studser over at vi anvender betegnelsen økonomisme på det smågruppearbejde vi ser idag. For både ARBEJDERBLADET og andre har fortalt, og fortæller til stadighed arbejderne om andre ting end faglige spørgsmål. Men når det kommer til spørgsmålet om at udvikle en politik, en vejledning til klassebevidste arbejdere om hvad der må gøres her og nu, så har det indskrænket sig til at finde nye veje for den faglige politik, en politik der giver vejledning for den økonomiske kamp. Men dette er ikke i sig selv en revolutionær, kommunistisk politik. Tværtimod. En sådan indskrænket propaganda afviger i virkeligheden de mest bevidste arbejdere, der brun-

der efter at få at vide, hvad der må gøres for at gøre en ende på udbytningen.

Opbygningen af partiet må forberedes

Vi må altså skabe en alsidig kommunistisk propaganda, der tager sit udgangspunkt i de ulovlige strejker, og viser nødvendigheden af at organisere sig i strejkekomiteer uden om de korporative fagforeninger. Men vi må ikke standse her. Vi må vise, at strejker i sig selv ikke afskaffer det, der dybest set er årsagen til strejken: den kapitalistiske udbytning. Men at kun en socialistisk revolution kan gøre det.

Men det er ikke nok. For virkelig at kunne drage arbejderne ud af den borgerlige tankegangs indflydelse, må vi afsløre høje klasse-samfundet. Vi må oplyse arbejderne om alle de andre grupper og klasser, de andre politiske retninger, og afsløre de reelle klasseinteresser, som ligger bag deres fraser. Samtidig må vi fortælle om socialismens opbygning i Kina og Albanien, om de undertrykte landes fremgangsrigt befrielseskampe mod imperialismen, om de dårlige erfaringer fra den revisionistiske udvikling i Sovjet og Østeuropa.

Men alt dette er stadig ikke nok. Vi må udvikle en revolutionær, kommunistisk politik, der svarer til den øjeblikkelige styrke, og til de krav som klassekampens udvikling stiller. Vi må hele tiden kunne fortælle hvad det næste skridt er på vejen mod den socialistiske revolution. Indtil der igen er et kommunistisk arbejderparti i Danmark, så må det bestå i fra alle mulige vinkler at vise nødvendigheden af at skabe dette parti.

Kun med en sådan alsidig kommunistisk propaganda bliver vi i stand til at forvandle arbejderklassens spontane kamp, og hvede den op til at blive en politisk bevidst kamp for socialismen.

Men først og fremmest må vi, der kalder os revolutionære og kommunister indse, at lokale smågrupper, der arbejder isoleret fra hinanden aldrig vil blive i stand til at skabe en sådan alsidig propaganda. Den opgave kan kun løses ved en samling af kræfterne i en central kommunistisk organisation. På grundlag af en koordinering og arbejdsdeling, på grundlag af informationer fra de lokale arbejderkorrespondenter, de lokale grupper, skaber organisationen et landsdækkende arbejderblad, hvor den alsidige og politisk ensartede propaganda føres ud. Et blad, der udkommer så hyppigt som muligt, et blad som bliver solgt og brugt af de lokale grupper i deres daglige propagandaarbejde på fabrikken og i boligkvartererne.

En sådan organisation er forudsætningen for at vi for alvor kan tage fat på at skabe kommunistiske celler, små fastfærdede enheder af revolutionære arbejdere, på hver eneste større arbejdsplads. Og det er disse kommunistiske celler der skal danne ryggraden i partiet, og sikre at det er dybt forankret i arbejderklassen. Men en sådan partiforbereende organisation er også forudsætningen for at kunne iværksætte grundige studier af arbejderklassens erfaringer. For der er jo ingen grund til at opfinde den dybe tallerken en gang til, vi står ikke på bar bund i vores arbejde med at skabe et kommunistisk parti. Vi har arbejderklassens erfaringer, som de er blevet samlet af Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Især har vi Lenins opsummering af erfaringerne med at bygge bolsjevikpartiet.

De næste par år vil de ulovlige strejker tage til i antal og styrke. Lokale smågrupper, der arbejder isoleret fra hinanden vil stå magtesløse over for sådan en massebevægelse. De vil aldrig kunne lede den på revolutionær vis. Det er derfor på høje tid, at en diskussion kommer igang mellem alle de smågrupper og enkeltpersoner, der lægger et ørligt stykke arbejde i at propagandere på arbejdspladserne, for at finde ud af, hvordan en sådan samling af kræfter i en partiforbereende organisation kan finde sted.

At en sådan diskussion kommer igang - det er et af de første skridt på vejen mod det kommunistiske parti.

VIETNAM (fortsat)

Men også frygten for reaktionerne i den europæiske arbejderklasse, tvinger den til ikke at blande sig militært, men kun indirekte ad økonomisk vej.

Hvad ligger der bag de mange ord?

Den massive protest i befolkningen mod USAs krigsførelse, som i den sidste tid har givet sig udtryk herhjemme, har tvunget de socialdemokratiske ledere, til i ord at tage afstand fra USAs metoder. Dette naturligvis i håb om at kunne gøre indenrigspolitisk gevinst på det. De er blevet stillet overfor valget -for eller imod USA. Og de har valgt at stille sig midt imellem, for at kunne præsentere den danske kapitalisme og dens medlemsskab i det imperialistiske REC, som et alternativ.

Reelt er de i alle deres handlinger for kapitalisme og imperialismen, blot er de imod de former den giver sig udtryk i i Vietnam. De har de sidste år arbejdet ihærdigt for at spænde arbejderklassen for den europæiske imperialismes vogn gennem REC. I dette perspektiv skal IOs forslag om boycot af amerikanske skibe ses. I dette perspektiv skal også statsminister

Anker Jørgensens udtalelser og regeringens økonomiske hjælp til Nordvietnam ses.

Med venstre hånd giver den socialdemokratiske regering almisser til Nordvietnam og appellerer til USAs moral og bedre jeg i håb om en fredsløsning. Alt imens raser krigen. Og krigen støtter regeringen med den højre hånd ved at hjælpe Saigon-juntaen økonomisk, ved at give eksportkreditter til de danske monopolkapitalisters basebyggeri for USA i Thailand, og ved at støtte verdensbankens Mekong-projekt. Regeringen anerkender ikke den sydvietnamesiske revolutionsregering, men driver diplomatisk forbindelse med den amerikanske regering af krigsforbrydere. Den lader det danske marked ligge åbent for amerikanske investeringer og udbytning af den danske arbejderklasse. Den styrker gennem NATO den amerikanske imperialisme. Men vigtigst - den danske regering understøtter den vaklende dollar og hjælper derved den kriseramte amerikanske økonomi. Hvis den danske regering helhjertet ville støtte det kæmpende vietnamesiske folk, var der uanede måder at gøre det på. Men for regeringen vejer de danske kapitalisters og NATO partnerens USAs interesser tunge. Det er hvad socialdemokraterne kalder solidaritet.

Og IO og fagforbundene følger vanden tro regeringen i hælene i kampen for kapitalens interesser. I ord vil man fremstå som progressive, men i handling viser det rette sindelag sig. Thomas Nielsen lovede handelsboycot via den gule socialdemokratiske Frie Faglige Internationale (FFI), men man ville samtidig ikke risikere en ensidig dansk havnestrejke mod USA varer. For tænk hvis USA straffede "os" (dvs den danske kapital) ved til gengæld at boycotte dens varer. Den del af USAs eksport vi kan lamme, udgør en forsvindende del af USAs eksport, mens den danske eksport til USA udgør en væsentlig del af hele den danske eksport. Derfor måtte vi, ifølge Thomas Nielsen, vente på en fælles europæisk boycot, som måtte besluttes af FFI et par måneder efter. Og til den tid ville tidspunktet være forpasset. Med andre ord: igen en typisk socialdemokratisk manøvre for at dæmpe den spontane harme mod USA imperialismen, en manøvre som samtidig gør det let for parti - og fagforenings spidserne at komme med udtalelser mod USA. De forpligter nemlig ingen steder.

Proletarisk internationalisme

Indholdet i den proletariske internationale solidaritet, den bedste danske arbejdere kan yde sine klassefæller i resten af verden, er ved at kæmpe for socialisme herhjemme. Her ved fremskyndes imperialismens nederlag overfor de undertrykte nationer. Herved kan endnu en imperialistisk verdenskrig forhindres. Kun den væbnede socialistiske revolution kan sikre arbejderklassen en evig fred og frihed med national selvbestemmelsesret. Det kræver et langvarigt og hårdt arbejde med store ofre fra arbejderklassens side at indføre socialismen. Det kræver først og fremmest en selvstændig handling fra de klassebevidste arbejdere for at få andre med i direkte kamp mod kapitalisterne. Det kræver disse arbejderes organisering i et kommunistisk parti, som til forskel fra DKP er rensat for -og til stadighed bekæmper opportuniste og revisionisme. Skabelsen af og kampen for dette partis dannelse vil være den højeste form for solidaritet med de kæmpende indokinesiske folk.

I Vietnam bekæmpes imperialismen med revolutionær kamp for national selvstændighed. I Danmark bekæmpes imperialismen ved kamp for socialismen.

Enhver selvstændig aktion på arbejdspladserne for at udtrykke solidaritet med Vietnams revolutionære kamp uden hyklende medfølelse vil vi støtte. Hvis havne- og transportarbejdere vil strejke mod USA varer, uden at vente på IO, vil vi støtte dem. For det vil være en ulovlig strejke også vendt mod LOS samarbejde med klassefjenden. Vi behøver ikke afvente en fælles socialdemokratisk aktion.

Og på trods af de faglige lederes taktiske manøvrer, og på trods af Nixons lejlighedsvis taktiske bombestop, må der ikke slækkes på kampberedskabet.

En skærpende af klassekampen herhjemme, en skånselsløs afsløring af Socialdemokratiets og LOS classesamarbejds politik, er den bedste måde, hvorpå arbejdspladsernes folk idag kan støtte deres kæmpende klassefæller i Vietnam. Det vietnamesiske folk ved, at kampen afgøres på slagmarken - det som ikke er vundet i kamp kan heller ikke vinde ved forhandlingsbordet. USA-imperialisternes forræderiske manøvrer og taktiske finter mødes med intensiveret militær kamp. På slagmarken findes der ingen plads for falske kulisser og tomme fraser. På denne måde er det vietnamesiske folks kamp en opfordring til arbejdere i alle lande, om at gøre sig fri af reformismens, af classesamarbejdets svøbe og rejse oprørsfanen til kamp mod deres undertrykkere.

Støt giro 1616
- den betingelsesløse
indsamling.

ØD (fortsat)

pernes accept af kapitalismen og dens samfundssystem.

Denne juridiske afhængighed mellem kapital og fagforeningsapparat, gælder i højere og højere grad også på hele det "samfundsøkonomiske" område. Som en logisk konsekvens af denne indstilling deltager IO i en række fællesudvalg mellem kapital og statsmagt.

Om sådanne korporative udvalg, sagde f.eks. Anker Jørgensen i Aktuelt d. 10-2-72:

"Industrirådet og f.eks. arbejderbevægelsens erhvervsråd bør, i samarbejde med staten, opbygge den nødvendige organisation, hvor der vedvarende arbejdes med ideer og planer for industriens udvikling, fusion, konkurrence med udlandet, m.m."

Og Hans Rasmussen gjorde sig på sidste smedekongres i efteråret stærkt til talsmand for et såkaldt fælles industriråd, der som han sagde, "hverken skal varetage snævre arbejdsgever - eller snævre arbejderinteresser", men "lægge en industripolitik til rette, så man kan vejlede i de lovgivningsanliggender, som tager sigte på det arbejdende og fungerende erhvervsliv".

Ligesom kapitalen, og forøvrigt lige som fascisterne med deres "folkesocialisme" i 30-erne, går Socialdemokratiet ind for at arbejde og kapital skal stilles lige. Dette er efter deres mening vejen til en form for "socialisme" - der har lige så lidt med "socialisme" at gøre som fascisternes i sin tid - selvom den idag kaldes noget andet, nemlig "demokratisk socialisme - socialisme med et menneskeligt ansigt".

Og for at få gennemført denne "socialisme" kræves, som vi ser det f.eks. med forslaget om "økonomisk demokrati", at vi som betaling for en tilsyneladende andel i "det sociale produkt" - ikke alene skal lide som vi altid har gjort, men også være solidariske med kapitalisterne. Socialdemokratiet er et ægte social-fascistisk parti.

Tvungen opsparing og fondsdannelse

I pkt 1 i regeringens forslag om "økonomisk demokrati" hedder det, at loven om "lønmodtagernes udbytte og investeringsfond" skal sikre "en mere ligelig fordeling af formuer, indkomst og indflydelse". Dette skal efter forslaget ske på følgende måde: "Fondens midler skal i videst muligt omfang anbringes som ansvarlig lønmodtagerkapital i erhvervslivet til fremme af dets faste investeringer" (pkt 5,1). Denne fremgangsplan skulle have til formål "at tilvejebringe en væsentlig forudsætning for økonomisk demokrati" (pkt 1). Kapitalisterne skal efter forslaget indbetale pengene til "lønmodtagerfonden (fra 1% op til 5% af lønsummen i 1981). For nogle kan det måske umiddelbart lyde tilforladeligt, så går det ihvertfald ikke ud over lønningsposen er den første tanke.

Men lad os se på, hvordan f.eks. et medlem af Arbejdsgiverforeningen, Tage Jessen, ser på det:

"Det kunne ved en umiddelbar betragtning se ud, som om en sådan udlodning (af ejerskab) vil betyde en svækkelse af virksomhedernes økonomi. Men det er snarere det modsatte der er tilfældet. Skal man til at udlatte ejerskabet, vil dette også være en ydelse for de ansattes arbejdsindsats, og derfor må graden af udlodning naturligt ind i billedet ved overenskomstforhandlingerne. Set på denne måde, bliver det altså med arbejderens egen lønandel, der skal anvendes ved køb af medarbejderaktier" (Børsen 31-12-70)

Med andre ord: Hvad kapitalisterne indbetaler til "lønmodtagerfonden" vil de kræve tilbage igen ved overenskomstforhandlingerne. Akkurat som det med LOS accept er sket f.eks. i forbindelse med ATP-fonden, og akkurat som IO har accepteret det vil ske i forbindelse med dagpengereform. Eller som Thomas Nielsen sagde på et socialdemokratisk pressemøde efter fremlæggelsen af regeringens forslag: "Fordelen ved dette forslag er at arbejdsgeverne ikke skal af med penge. Pengene bliver stående i virksomhederne". At kapitalisterne derudover kan fradrage deres indbetalinger til fonden på skatten, skal også nævnes for fuldstændighedens skyld.

Altså en ny form for tvungen lønnedpresning - en ny form for tvungen opsparing, betalt med vores lønninger og til støtte for den kriseramte kapitalisme.

Hvad er regeringens og LOS drøm om "økonomisk demokrati"? Jo, den er som Grünbaum sagde det, da han i sin tid præsenterede LOS forslag, "at vi alle bliver en slags med-virksomhed" - at vi vil opføre os med vor utilfredshed, at vi vil opføre os med de ulovlige strejker, der hver gang gnaver endnu en bid af tilliden til det socialdemokratiske fagforeningsapparat.

Kort sagt, at vi vil holde os i ro, acceptere rationaliseringer og adfærdskontrol i lønkrav, så ikke vores andel i lønmodtagerfonden skal komme i fare.

Socialdemokratiets forslag adskiller sig ikke i princippet fra Arbejdsgiverforeningens målsetning med "økonomisk demokrati" gennem "medarbejderaktier" osv. Forskellen i opfattelse går, som Arbejdsgiverforeningen har skrevet i sit debatoplæg, på "valg af midler for opnåelse af et bredere grundlag for ejendomsretten til væksten i erhvervslivets formue og af en øget interesse fra medarbejdernes side i forbedring af erhvervslivets og virksomhedernes vilkår".

At IO og regeringen lejlighedsvis præsenterer "økonomisk demokrati" som et skridt mod "socialisme", har to formål. For det første at stå frem overfor arbejderne som forkæmper for deres interesser. Den tilid man håber at vinde blandt arbejderne, vil man så siden på sædvanligvis udnytte til igen at falde dem i ryggen. F.eks. har Thomas Nielsen (på et pressemøde 21-11-72) meddelt, at flertallet af forbundsformændene er enige om at anlægge et "rimeligheds-kriterium af samfundsøkonomiske hensyn" ved overenskomstforhandlingerne.

For det andet: Ved at sprede myten i arbejderklassen, at det er muligt under kapitalismen at gennemføre økonomisk demokrati og virksomhedsdemokrati, forsøger man ideologisk at berede vejen, for yderligere at styrke den korporative samfundsofbygnings i Danmark. Dette vil ske ved at faglige funktionærer i voksende omfang

"Venskab mellem kapital og arbejde" (Grosz 1923)

vælges ind i virksomhedernes bestyrelser, for der at medvirke til arbejderklassens totale underordning under kapitalens interesser. En virksomhedsledelse har jo altid til opgave at skaffe virksomheden størst mulig profit - og det kan kun ske gennem en stadig øget udbytning af arbejderne. Det er ikke svært at se hvilken overvældende betydning det har for kapitalen, at have arbejderens faglige ledere som direkte hjælpere i dette arbejde.

Rent faktisk er det samme syn på, hvordan arbejderklassen skal underordnes kapitalen, som Hitler, Mussolini og Franco har praktiseret. Denne fascistiske classesamarbejdspolitik, dækkes for LOS vedkommende blot ind bag lejlighedsvis socialistiske fraser.

Krisen og reformismens offensiv

At Socialdemokratiet og IO betragter "økonomisk demokrati" som "70-ernes store reform" er ingen tilfældighed. Det skyldes de stigende vanskeligheder kapitalismen er inde i - det skyldes Socialdemokratiets stigende vanskeligheder med at administrere den kapitalisme.

Dog er selve tanken om en form for udbyttedeling gammel. Allerede i 1919 udtalte Alexander Foss, Industrirådets stifter og leder af F.L.Schmidt:

"Jeg anser udbyttedeling for et fortrinligt middel til at opnå fred og forståelse og fælles interesser i produktionens foregelse".

Man det er først inden for de sidste 15 år, at denne gamle drøm hos kapitalen om "fred og forståelse" for alvor har vundet frem.

En begyndende overproduktionskrise er atter på vej, og dette betyder at kapitalisternes behov for kapital øges. Udskiftningen af maskiner og udstyr skal gå hurtigere, på grund af den skarpere konkurrence og afsætnings

(Fortsættes side 4.)

TYPOGRAF-STREJKEN

Typografstrejken på POLITIKEN viste os flere ting. For det første: idag kan arbejdere kun varetage deres interesser ved at strejke ulovligt. For det andet: arbejderne må stå selvstændigt organiseret, så stærkt som muligt. Dette kan resultere i, at fagforeningen stiller sig på de strejkendes side. Det skete under typografstrejken, hvor det var i forbundets interesse at sikre faget mod vilkårlig rationalisering fra ledelsens side. Derfor gik typografernes fagforening ind for den ulovlige strejke - uofficielt. For at tvinge POLITIKENs ledelse til samarbejdsvilje. Hertil skulle strejken tjene. Det videre forløb bliver sandsynligvis rationaliseringer foretaget i fordragelighed mellem bladledelse og typografforbund.

POLITIKENs ledelse havde fremprovokeret strejken. De store blade drømte om at kue typograferne og bane vejen for rationaliseringer. Det lykkedes som bekendt ikke.

Typograferne behøver ikke affinde sig med kapitalismens rationaliseringer. Begynder man først at lade sig besnække om et blads rentabilitet m.v., så har man taget det første skridt mod kapitulationen.

Men typograferne behøver ikke give sig en tomme. Den kapitalistiske bladmaskine er nemlig ikke bare et forretningsforetagende, - nok så meget et propagandaforetagende, der har helt fundamentale opgaver i det kapitalistiske samfund: nemlig at vise den kapitalistiske virkelighed, så den ser acceptabel ud: 'Hvis der er fejl, kan de rettes'!

POLITIKEN-strejken viste iøvrigt også, at ledelsen af forretningsforetagendet POLITIKEN ikke er så smart som ledelsen af propagandaforetagendet POLITIKEN. For mens avisen bærer prisen for hykleri, 'borgerligt frisind' og 'hele dynen'..., så udviste typografernes modspillere en helt utrolig klogskab under strejken. F.eks. bad man på et vist tidspunkt politiet om at rydde trykkeriet for de strejkende arbejdere. At det ikke skete, skyldtes alene, at politi-ledelsen har mere overblik over situationen og ved, hvad en sådan handling kan medføre på andre arbejdspladser! Idag viger man tilbage for at sætte kapitalismens voldapparat ind mod arbejderne, - når det ikke er strengt nødvendigt.

Ikke sært at de redaktionelle medarbejdere på POLITIKEN beklagede sig over, at begivenhederne "haft en umådelig skadelig indflydelse på POLITIKENs image i befolkningen"!

Men bortset herfra: typograferne må også være på vagt over for deres egen fagforening. For selvom denne er blandt de mere effektive interesseorganisationer, så viser det sig altid, at når først 'de folkevalgte' sidder ved forhandlingsbordet, så er de altid modtagelige for 'fornuft' - kapitalistisk fornuft. Hvad der foregår ved forhandlingsbordet, og hvad man siger i en strejkesituation, - det er sjældent helt det samme.

Arbejdsgiverforeningens blad brokker sig over, at typograferne ikke frivilligt vil lade sig kaste ud i arbejdsloshed:

"TYPOGRAFERNES HOLDNING ER IKKE ALENE OVERENSKOMSTSTRIDIG, MEN OGSÅ REAKTIONER, FORDI MAN VIL FASTHOLDE EN TILSTAND, SOM UDVIKLINGEN ER LØBET FRA". 'Arbejdsgiveren' dec. 1972

og deres fornemste lakaj istemmer: "UDEN AT KENDE DET KONKRETE TILFÆLDE VIL JEG GERNE SIGE, AT JEG ER TILHÆNGER AF, AT DE ENKELTE VIRKSOMHEDER BLIVER SÅ EFFEKTIVE SOM MULIGT, OG AT INGEN KAN VÆRE TJENT MED, AT FAGSTOLTHED OG LIGNENDE FORHINDRER EN FORNUFTIG UDVIKLING".

Anker Jørgensen, 11. dec. 1972.

Strejkevagter på POLITIKEN

DKP's 24. kongres

Sådan drømmer småborgere om vejen til socialismen

DKP's kongres i weekenden 12-14 januar viste fuld tilslutning til den venstre-socialdemokratiske reformisme, som siden krisen har været DKP's politik.

Andet var for så vidt heller ikke at vente, men alligevel fik kongressen ikke helt, som partiledelsen havde tænkt sig.

En af DKP's mest kendte medlemmer, sagfører Carl Madsen, stillede en række forslag, bl. a. at dele af kongressen skulle lukkes for pressen, anden fremgangsmåde ved valg af centralkomite, men det fik ikke nok stemmer.

Carl Madsen stillede også spørgsmålstegn ved det rigtige i fremgangsmåden ved optagelse af nye medlemmer, som iøvrigt ikke adskiller sig fra andre borgerlige partier. Men det, der nok gjorde de ledende partifunktionærer mest utilpasse, var sikkert Carl Madsens udtalelser om, at DKP's politik ved nazisternes kapitulation i 1945 var forkert. At deltagelsen i den nationale samlingsregering og sammen-slutningsforhandlingerne med socialdemokratiet var forkert.

Vi vil tilføje, at politiken siden kun har været en naturlig konsekvens af dette definitive forræderi mod den danske arbejderklasse, og der kan udmærket drages sammenligninger mellem DKP's kamp for et antimonopolistisk demokrati i dag og 1945-politiken.

Modstandskampen og arbejderklassen

Det danske bourgeoisie og deres lakajer i socialdemokratiet og de øvrige borgerlige partier, støttede sig direkte til besættelsesmagten, og de tog ikke alene afstand fra modstandskampen, men optrådte også som stikkere.

På arbejdspladserne blev aktive kommunister angivet af socialdemokratiske fagpampere.

Kommunisternes politik i de af fascisternes besatte lande måtte være at forstærke modstandskampen og samtidig gennem sin politiske agitation at forberede arbejderklassens organisatorisk og politisk, til kampen mod bourgeoisie i sit eget land. Forvandle modstandskampen til en krig mod klassefjenden.

Mange arbejdere så frem til den dag, hvor besættelsesmagten var kastet ud, således at regnskabet kunne gøres op med samarbejdspolitikkerne.

DKP-ledelsens tak til modstandskampens faldne - en ren chauvinistisk politik.

Perspektivet for arbejderklassen i modstandskampen kunne kun være et opgør med kapitalisterne og deres lakajer, samarbejdspolitikkerne. Skulle arbejderne ofre livet i modstandskampen for et frit kapitalistisk Danmark, når kapitalisterne og deres lakajer samarbejdede med besættelsesmagten, i så fald var deres ofre meningsløse.

Ikke desto mindre tog DKP's ledelse imod den fremstrakte hånd fra samarbejdspolitikkerne, som den tyske øverstbefuld-mægtigede netop havde sluppet.

Overenskomstspillet

Så er tiden atter inde til, at det kære gamle traditionsrige overenskomstspil skal opføres. Mester Nielsen skal atter slås for arbejderne og opna betydelige resultater - uden dog at glemme sit samfundssind. Og atter i år vil DKP gøre sit til at skabe illusioner om, at fagforeningerne slås for arbejderne.

To ministerposter i en borgerlig national samlingsregering med bourgeoisie-lakajer, med samarbejdspolitikere, det var partiledelsens tak til de faldne kommunister.

Hvordan var dette muligt?

I december 1944, da det lå klart, at krigen nærmede sig sin afslutning, udsendte DKP en redeegrelse for sin politik under overskriften "Folkets vilje - landets lov".

Heri hedder det i forbindelse med en omtale af udviklingen i Jugoslavien og Frankrig:

"Overalt sporer man arbejderklassens store indflydelse. Og når der sidder kommunister og socialdemokrater side om side i de befriede landes regeringer, er det ikke alene et udtryk for deres store betydning i frihedskampen - det er også et løfte om, at der vil blive ført en virkelig arbejderpolitik, der er så bred, at den i sig favner hele det arbejdende folk. Hvis de kræfter, der har tilkæmpet sig friheden, fortsat holder sammen, vil de ikke alene være i stand til at holde reaktion og fascisme nede og sikre en folkelig løsning af efterkrigsproblemerne, men også en udvikling af demokratiet, hvorved socialismen fra at være noget fjernt vil rykke indenfor rækkevidde.

Det er udfra disse perspektiver vort parti har fastlagt sin politik". Herefter optræder en helt igennem småborgerlig reformpolitik, som i virkelighedsflugt ikke står tilbage for DKP's nuværende politiske linie. Om regeringen siges det: "Så snart frie valg til rigsdagen har fundet sted, bør regeringen selvstændigt udgå af Folketinget".

Arbejderklassen skal "bryde monopolisters og udbytteres magt" ved hjælp af det borgerlige demokrati, gennem et folketingsvalg.

Lenin skrev i 1919 bl. a. følgende i "teser om borgerligt demokrati og proletarisk diktatur": "Hovedsagen, som socialisterne (vore dages socialdemokrater, Red.) ikke forstår og som netop betegner deres teoretiske kortsyn, deres afhængighed af de borgerlige fordomme og deres forræderi mod proletariatet, er, at der i det kapitalistiske samfund ved en tilspisning af den for dette samfund karakteristiske klassekamp, ikke findes nogen mellemvej mellem bourgeoisie's diktatur og proletariatets diktatur. Enhver drøm om en tredje udvej er en småborgerlig reaktionær illusion".

Om demokratiet siger DKP, at det "skal sikres og udvides.....". "Enhver stats- eller kommunalansat person, der har udtalt sig ringegående eller nedsettende om Folket og Demokratiet skal ikke kunne avancere...".

Selv om der her kun tales om demokrati, så fremgår det klart af det ovenfor citerede, at der menes det borgerlige demokrati, den borgerlige parlamentarisme.

Til dette siger Lenin i de samme teser: "Alle socialister har, ved at belyse klassekarakteren i den borgerlige civilisation, det borgerlige demokrati, borgerlige parlamentarisme, udtalt den tanke, som Marx og Engels med den største videnskabelige nøjagtighed udtrykte således, at den demokratiske borgerlige republik ikke er andet end et apparat til arbejderklassens undertrykkelse ved bourgeoisie, den arbejdende masses undertrykkelse ved en handfull kapitalister".

Til slut skal blot nævnes, at den mere "fyldige og samlede redeegrelse" for DKP's politik efter befrielsen, ikke indeholder et ord om den borgerlige stat, om dens tilintetgørelse, om bourgeoisie's voldsapparat til undertrykkelse af arbejderklassen. Det nærmeste man kommer noget med staten, er et krav om demokratisering af forsvaret.

Med et sådant helt igennem småborgerligt program for Danmark efter befrielsen, lå vejen åben for partiledelsen til "ministersocialisme" og samarbejde med landsforrædere.

I stedet for samarbejde med samarbejdspolitikkerne skulle alt materiale, konkrete afsløringer af disse bourgeoisie's agenter være fremlagt så hurtigt som muligt, så havde det haft nogen betydning.

Der kan vist ikke være tvivl om at partiledelsen tilbageholdt eller tilbageleverede til "myndighederne" en hel del konkrete afsløringer af samarbejdspolitikkerne, for over for dem at vise sin gode samarbejdsvilje og sit borgerlige demokratiske sindelag.

DKP' vej til socialismen idag

Den vej til socialismen, som DKP idag oridder for den danske arbejderklasse, er de samme reaktionære illusioner, som før befrielsen. Der er kun en lille variation i ordvalget, "ny demokratiske kamp".

Den anden" og "et antimonopolistisk demokrati", hvor en ny stat tjener folket - ikke monopolernes interesser.

Når DKP taler om at sætte en "ny demokratisk orden" igennem, oprette en "ny stat" på grundlag af en "ændring af styrkeforholdet mellem klasserne", så er det kun en ny variant af den fredelige overgang til socialismen, et knæfald for den borgerlige parlamentarisme.

DKP forklarer, at denne udvikling mod socialismen i de imperialistiske lande er gjort mulig af den store socialistiske lejrs indflydelse, og straks erindrer man sig Vietnams 50-årige befrielseskrig. I den ideologiske udtalelse fra DKP's 25. kongres står: "Kommunisterne sætter alt ind for en fredelig overgang til socialismen uden derfor at se bort fra, at forsøg på voldelig undertrykkelse fra reaktionens side nødvendiggør dertilsvarende kampetoder".

De klassebevidste arbejderes opgaver er at udnytte arbejderens erfaringer, hvor voldsapparatet er blevet indsat, ikke kun for at påvise nødvendigheden af at forsvare sig, uden i stedet at fastslå, at arbejderklassen for den socialistiske revolution må bevæbne sig i offensivt øjemed.

DKP-opportunisterne fornægter den væbnede revolutions nødvendighed og nødvendigheden af at forberede arbejderklassen på dette.

Der er ikke noget at sige til, at DKP's ledelse uden forudgående diskussion i partiet tog ideologisk parti for Sovjetunionens Kommunistiske Parti mod Kinas Kommunistiske Parti, da Khrushjov lancerede teorien om den antimonopolistiske front og den demokratiske revolution, som den "nye" version af fredelig overgang til socialismen. Det havde været partiets politik i mange år.

DKP's vej til socialismen er imidlertid ikke andet end småborgerens drøm om det "rene demokrati", hvor han garanteres såvel politisk "medbestemmelsesret" som økonomisk frihed fra monopolkapitalens tryk. For arbejderklassen er dette intet andet end en reaktionær utopi.

ARBEJDER-SOLIDARITET

Ingen ulovlig strejke kan vindes idag, uden solidaritet fra andre arbejdspladser i både politisk og økonomisk. Derudover støtter Arbejder-solidaritet de ulovlige strejker og forsøger at sprede kamperfaringer til andre arbejdspladser. Indmeldelse og nærmere oplysninger om foreningen fra ARBEJDER-SOLIDARITET Kgs. Bastionsvej 3 5800 Nyborg

Plattestrejken

ulovlig lock-out, samt om plattemalerne skal have bod for at have nægtet at gå i arbejde. Arbejdsretten vil tænke sig godt om: der vil blive tale om formildende omstændigheder, særlige forhold, etc. etc. Den vil vide at træffe en afgørelse, der ikke for klart afslører den selv som en klassestol.

En anden af platte-malerne siger: "Vi har fået øjnene op for, at det her system vi lever i faktisk ikke er, som mange mennesker går og tror det er".

Det er netop det, som Arbejdsret, LO og fagforbund er så bange for: at arbejdspladserne får øjnene op! Derfor Arbejdsrets, LO's og fagforbunds manøvrer.

Men vi må se den fulde sandhed i øjnene: derovre er arbejdsgiverne (dem ved man har), derovre på klassefjendens side er også den kapitalistiske stats Arbejdsret, og derovre er også LO-apparatet, de 'besindige' fagforbund og de tillidsfolk, der ligger på maven for hele det faglige juristeri.

Vi kan ikke bruge disse faglige folk til noget. De lever af vore penge (og af hvad de får af arbejdsgiverne), men de forråder os. Også de nærmeste tillidsfolk, der ligger under for den 'kapitalistiske retfærdighed', for juristeriet, - også dem må vi feje til side.

Det viser platte-malerens strejke. Det viser arbejderklassens kamperfaringer. Derfor

INGEN ILLUSIONER om retfærdighed for arbejderklassen i det kapitalistiske udbytter-samfunds retsmaskineri!

INGEN ILLUSIONER om, at fagapparatet er på vort side!

INGEN ILLUSIONER om tillidsfolk, der har større respekt for den fagretslige spændetrøje end for arbejderne!

Læs ARBEJDERBLADETS pjeces "Om strejke-taktikken", de såkaldt Strassbourgeteser - om strejkekomiteen som væben i arbejderklassens økonomiske kamp.

ØD (fortsat)

-vanskelighederne. I andre europæiske lande prøver kapitalisterne og deres håndlangere også at skaffe mere kapital til investeringer, ved hjælp af "arbejdernes medejerskab".

D. 16. april 1957, tre uger efter undertegnelsen af EEC traktaten, vedtog folkettingen herhjemme en lov om obligatorisk udbyttodeling. Formålet var, efter lovens pkt 1, "at fremme samarbejdet og den fælles økonomiske interesse mellem virksomhedernes ledelse og medarbejderne". Samtidig nedattes et udbyttens navn bestående af repræsentanter fra Arbejdsgiverforeningen og LO.

Den betragtede eksportindustri og de stadig større vanskeligheder i den kapitalistiske konkurrence, som især har taget fart i 60-erne, har yderligere tilskyndet LO til at presse på med at få gennemført "økonomisk demokrati".

Denne politik fra LO's side, er ikke et resultat af enkelte LO leders klasseforræderi. LO's sammensmeltning med kapitalens stat, skyldes at dens ledere allerede meget tidligt støttede en fejlagtig politisk strømning i arbejderklassen - reformismen. LO's indvoks i staten er et resultat af den reformistiske politik, som siden århundredeskiftet er blevet prædikeret af de socialdemokratiske ledere. En politik som ikke sigter på at afskaffe roden til arbejderklassens stilling som udbyttet: nemlig kapitalismen.

Den krise som kapitalismen nu er inde i viser, at den vil være villig til at mobilisere hele statsapparatet, for at redde sig ud af krisens virkninger. Som en tilknyttet del af dette statsapparat, har LO sin aldeles specielle og vigtige funktion. Det udgør statsapparatets vigtigste instrument for at befæste de borgerlige ideer i arbejderklassen. Dette er formålet med "økonomisk demokrati": at tvinge os til at være solidariske med kapitalisterne, på et tidspunkt, hvor disse står overfor stadig større vanskeligheder.

Fagforeningslederne præsenterer "økonomisk demokrati" som om det var et krav der kom fra arbejdspladserne. Os bekendt eksisterer der intet krav i arbejderklassen om at få placeret fagforeningspampere i virksomhedsledelserne. Os bekendt eksisterer der heller ingen krav i arbejderklassen om oprettelse af kæmpefonds "til erhvervsaktive investeringer".

Disse "krav" er opfundet i fagforenings-storlønerne for at styrke den klasse-samarbejdspolitik, som det kapitalistiske samfunds kriser gør stadig mere vanskelig at føre.

Den kapitalistiske krisens fortsættelse vil føre til en skærpende af klassekampen. En skærpende, som kræver endnu større indsats for at styrke den revolutionære propaganda og organisering i arbejderklassen. Og en indsats for at styrke kampen for socialismen. Det er nemlig den eneste samfundsform, der kan sikre "økonomisk demokrati" for dem der producerer værdierne - arbejderklassen.

ARBEJDER BLADETS STØTTEFOND

Arbejderbladets nye format, samt den forbedrede tryk-teknik har betydet en stigning i omkostningerne ved at fremstille bladet.

Vi opfordrer derfor alle, der ønsker at medvirke til at bladet fremover kan spredes på arbejdspladserne i endnu større omfang end hidtil, om at indsende et støttebeløb på giro 20019, mrk. støttefond til

Arbejderbladet, Falkoner-gårdsvej 15, 1959 V.

ARBEJDERBLADET

udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister). Ansvar: Henning Christensen.

Løssalgspriis.....kr. 1,-
Abonnementspris..... 15,-
Støtte-abonnement..... 50,-
Institutionsab..... 30,-

Indbetal på giro 20019

ARBEJDERBLADET

Falkoner-gårdsvej 15

1959 København V

Tlf. (01) 37 22 24

Red. slut d. 19.1.73